

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 521/2016
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окр. В.М. и др, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адв. Ђ.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 6К 29/14 од 15.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1272/15 од 27.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адв. Ђ.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 6К 29/14 од 15.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1272/15 од 27.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици 6К 29/14 од 15.07.2015. године, окривљени В.М., Н.Б. и Б.С., оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђени на појединачне казне затвора у трајању од по три године уз урачунавање временаведеног у притвору од 11.06.2011. године до 05.11.2012. године, у односу на све окривљене.

На основу члана 87. став 3. и члана 246. став 7. КЗ изречена је мера безбедности према окривљенима и то одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

На основу чл. 91. и 92. КЗ одузета имовинска корист од окривљеног Н.Б. и то 5.135 евра и 11.460,00 динара.

На основу члана 196. став 4. КЗ, окривљени су ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1272/15 од 27.01.2016. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Суботици и браниоца окривљеног М.О. који је ослобођен од оптужбе и поводом жалби бранилаца окривљеног Н.Б. преиначена пресуда Вишег суда у Суботици 6 К 29/14 од 15.07.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљене Н.Б., В.М. и Б.С. за кривично дело за које су оглашени првостепеном пресудом кривим осудио и то окривљеног Н.Б. и В.М. на казну затвора у трајању од по три године и шест месеци, а окривљеног Б.С. на казну затвора у трајању од четири године у коју казну им се урачунава и време проведено у притвору од 11.06.2011. до 05.11.2012. године, као и у делу одлуке о трошковима кривичног поступка у односу на окривљеног М.О. на основу члана 265. став 1. ЗКП где је одлучено да исти падају на терет буџетских средстава, о чему ће се одлучити посебним решењем, као и у делу којим је одлучено да се од окривљеног Н.Б. одузме 5.130 евра и 11.460,00 динара које ће накнадно по правноснажности пресуде у динарској противвредности бити уплаћене у буџет Републике Србије, а који износи су се уместо као имовинска корист на основу члана 91. и 92. Кривичног законика одузимају на основу члана 87. Кривичног законика.

Истом пресудом жалба Вишег јавног тужиоца у преосталом делу, као и жалбе бранилаца окривљених Н.Б. и В.М. одбијене су као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног В.М., адв. Ђ.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног В.М., адв. Ђ.К., у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а из образложења захтева очигледно произилази да се захтевом указује на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, тј. да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати. Према наводима захтева, као доказ нису могли да се користе транскрипти телефонских разговора, с обзиром да мера тајног снимања није одређена према тачно одређеном лицу како је то прописано чланом 504е став 3. ЗКП-а који се примењује у време одређивање мере, већ у односу на

НН лице које користи претплатничке бројеве ИМЕИ бројеве наведене у наредби, при чему од окривљеног нису одузети мобилни телефони са ИМЕИ бројевима наведеним у наредби, да је снимање телефонских разговора извршено пре извршења кривичног дела, да мера надзора и снимање телефонских разговора у односу на окривљеног није прекинута, а што је морало бити учињено, као и да се пресуде заснивају на исказу сведока А.Ш. – службеника полиције, па да су ови докази морали бити издвојени из списка.

Исти ти наводи захтева по налажењу Врховног касационог суда нису основани.

Одредбом члана 504е став 1. ранијег ЗКП-а, прописано је да на писмени и образложени предлог јавног тужиоца, истражни судија може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичким снимањем лица за које постоји основи сумње да су учинили кривична дела из члана 504а ЗКП (дакле и због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ због ког је кривичног дела окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим) ако се на други начин не могу прикупити докази за кривично гоњење или би њихово прикупљање било знатно отежано. Ставом 2. истог члана, прописано је да се мере из става 1. изузетно могу одредити иако постоје основи сумње да се припрема неко од кривичних дела из члана 504а ЗКП, а околности случаја указују да се на други начин кривично дело не би могло открити, спречити или доказати, или би то изазвало тешкоће, или велику опасност.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу је у овом поступку на основу члана 504е и члана 504ж тада важећег ЗКП издата наредба истражног судије Вишег суда у Суботици Кри Пов тт 8/11 од 06.06.2011. године, којом је наређен надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникације другим техничким средствима, као и оптичка снимања, у односу на лица за која постоје основи сумње да врше и да се припремају за вршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. ст. 3. и 1. КЗ, и у односу на НН лице, које у својим комуникацијама користи претплатничке бројеве мобилне телефоније означене у наредби (за које је утврђено да су претплатнички бројеви окривљеног В.М.), и мобилне телефоне - са означеним ИМЕИ бројевима, то по оцени овог суда, наведена наредба је у свему издата у складу са тада важећим Закоником о кривичном поступку.

Првостепени суд је у доказном поступку на главном претресу извео доказ читањем транскрипата број 57 и 58 који обухватају комуникације везано за бројеве телефона, које је користио окривљени В.М. (страна 16 образложења првостепене пресуде), а који су идентични претплатничким бројевима који су наведени у наредби истражног судије и који су били предмет надзора.

Чињеница да је наредба истражног судије, којом је одобрена примена мере надзора и снимања комуникација према окривљеном В.М., донета дана 06.06.2011. године, дакле пре него што је по наводима оптужнице извршено кривично дело због којег је окривљени оглашен кривим 11.06.2011. године, не чини ову наредбу незаконитом, обзиром да је одредбом члана 504е став 2. ЗКП

јасно прописано да се мере надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација изузетно могу одредити ако постоје основи сумње да се припрема неко од кривичних дела из члана 504а ЗКП, као у конкретном случају, па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

Такође, неосновано се захтевом браниоца окривљеног указује да су од окривљеног одузети мобилни телефони са другим ИМЕИ бројевима од оних означених у наредби, јер по оцени овог суда, није од утицаја то што су од окривљеног одузети мобилни телефони са другим ИМЕИ бројевима, с обзиром да се ради о серијским бројевима мобилних телефона, а претплатничке картице са бројевима телефона наведеним у наредби могу се пребацити у мобилне телефоне са различитим ИМЕИ бројевима. Притом у наредби нису директно везани претплатнички бројеви телефона за одређени серијски број мобилног телефона - ИМЕИ броја, већ наредба гласи и на претплатничке бројеве и на ИМЕИ бројеве засебно, а транскрипти који су изведени као доказ заснивају се на разговорима обављеним преко претплатничких картица мобилне телефоније које су означене у наредби и одузете од окривљеног.

Такође, неосновано се захтевом браниоца окривљеног указује да према окривљеном В.М. није прекинута мера надзора и снимања телефонских разговора, с обзиром да из списка предмета произилази да је наредбом истражног судије Вишег суда у Суботици Кри Пов тт 8/11 од 23.06.2011. године, прекинута мера надзора и снимања телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима, као и оптичка снимања и у односу на НН лице, односно касније идентификовано као В.М. под тачком 6. става 3. наведене наредбе.

Бранилац окривљеног у вези са наводима да су побијаним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истиче и да се пресуде не могу заснивати на исказу сведока А.Ш. – полицијског службеника, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, супротнo наводима у захтеву из списка предмета произилази да је суд током поступка испитао у својству сведока А.Ш. – овлашћено службено лице МУП ПУ Суботица, из ког исказа је утврдио да је овај сведок радио на овом конкретном предмету и да је имао сазнања да је 11.06.2011. године била заказана примо-предаја дроге и новца, из ког разлога су пратили наведена лица.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, исказ сведока А.Ш., је доказ који је изведен у складу са Закоником о кривичном поступку и није прибављен противно члану 16. став 1. ЗКП, те се не ради о доказу на којима се пресуда не може заснивати.

Ово са разлога што је сведок А.Ш., саслушан само на околности непосредног опажања, а не на околности које се односе на обавештење добијено од грађана, или окривљених, што би било у супротности са одредбом члана 288. став 2. ЗКП.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац окривљеног В.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.М., адв. Ђ.К., одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.